TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. balandžio 15 d.*

Byloje C-485/08 P

dėl 2008 m. lapkričio 11 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Claudia Gualtieri, gyvenanti Briuselyje (Belgija), atstovaujama advokatų P. Gualtieri ir M. Gualtieri,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Komisijai, atstovaujamai J. Currall, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano, teisėjai M. E. Levits (pranešėjas), M. Ilešič, J.-J. Kasel ir M. Safjan,

generalinis advokatas Y. Bot,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu C. Gualtieri prašo panaikinti 2008 m. rugsėjo 10 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (dabar – Bendrasis Teismas) sprendimą *Gualtieri*

prieš Komisiją (T-284/06, toliau – skundžiamas sprendimas) atmesti jos ieškinį, kuriuo prašoma:

— panaikinti 2005 m. rugsėjo 5 d. Europos Bendrijų Komisijos sprendimą atsisakyti jai skirti 107,10 EUR dydžio dienpinigius bei 321,30 EUR mėnesinę išmoką,

— panaikinti 2006 m. sausio 30 d. sprendimą, kuriuo Komisija atmetė jos skundą, pateiktą dėl 2005 m. rugsėjo 5 d. sprendimo,

— panaikinti visus Komisijos mėnesinius pranešimus, kuriais apskaičiuotos jai priklausančios dienpinigių išmokos,

— priteisti iš Komisijos sumokėti išmokas, kurios, jos nuomone, jai priklauso nuo 2004 m. sausio 1 d., bei atsižvelgti į tai, kad šios išmokos padidintos 2004 m. vasario 27 d. Komisijos sprendimu C (2004) 577, nustatančiu į Komisiją deleguotiems nacionaliniams ekspertams taikomas taisykles, ir 2005 m. kovo 22 d. Sprendimu C (2005) 872, iš dalies keičiančiu Sprendimą C (2004) 577,

— subsidiariai pastarajam reikalavimui – priteisti iš Komisijos sumokėti išmokas, kurios, jos nuomone, jai priklauso nuo 2005 m. vasario 2 d., arba – subsidiariai ir šiam reikalavimui – nuo 2005 m. liepos 4 d. iki 2005 m. gruodžio 31 d.,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

I — Teisinis pagrindas

2 2002 m. balandžio 30 d. Komisijos sprendimo C (2002) 1559, nustatančio į Komisijos tarnybas deleguotiems nacionaliniams ekspertams taikomas taisykles, su pakeitimais, padarytais 2003 m. sausio 31 d. Sprendimu C (2003) 406 (toliau – DNE sprendimas), 1 straipsnio 1 ir 2 dalyse buvo numatyta:

„1. Šios taisyklės taikomos deleguotiems nacionaliniams ekspertams (toliau – DNE), kuriuos į Komisiją <...> delegavo nacionalinės, regioninės ar vietos valdžios institucijos. <...>

2. Asmenys, kuriems taikomos šios taisyklės, lieka darbdavio tarnyboje visą delegavimo laikotarpį ir jiems už darbą toliau moka tas darbdavys."

3 Pagal DNE sprendimo 17 straipsnio 1 dalį:

„Viso delegavimo metu DNE turi teisę į dienpinigių išmoką. Jei atstumas tarp įdarbinimo vietos ir delegavimo vietos yra 150 km ar mažiau, dienpinigiai yra 26,78 EUR. Jei atstumas yra didesnis už 150 km, dienpinigiai yra 107,10 EUR."

4 DNE sprendimo 17 straipsnio 2 dalyje numatyta mėnesinė išmoka, kurios dydis priklauso nuo atstumo tarp gyvenamosios vietos ir delegavimo vietos.

5 DNE sprendimo 20 straipsnis buvo suformuluotas taip:

„1. Šiose taisyklėse gyvenamoji vieta – vieta, kur DNE vykdė savo pareigas darbdaviui prieš pat delegavimą. Paskyrimo vieta – Komisijos tarnybos, į kurią yra paskirtas DNE, vieta. Šios vietos nurodomos pasikeičiant laiškais, minimais 5 straipsnio 1 dalyje.

<...>

3. [Toliau nurodytais atvejais] laikoma, kad gyvenamoji vieta yra delegavimo vieta:

<...>

b) jei Komisijos prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu delegavimo vieta sutampa su pagrindine DNE sutuoktinio ar DNE išlaikomo vaiko (vaikų) gyvenamąja vieta.

Šiuo tikslu DNE, kuris gyvena 150 km ar mažesniu atstumu nuo delegavimo vietos, laikomas gyvenančiu šioje vietoje.“

6 Vėliau DNE sprendimas buvo iš dalies pakeistas Komisijos 2004 m. vasario 27 d. Sprendimu C (2004) 577, 2005 m. kovo 22 d. Sprendimu C (2005) 872 ir 2005 m. rugsėjo 21 d. Sprendimu C (2005) 3608. Jis buvo pripažintas netekusiu galios 2006 m. birželio 1 d. Komisijos sprendimu C (2006) 2033 dėl nacionaliniams ekspertams, deleguojamiems į Komisijos tarnybas, taikomų taisyklių.

II — Faktinės bylos aplinkybės

7 Skundžiamo sprendimo 6–13 punktuose ginčo faktinės aplinkybės išdėstytos taip:

„6 Ieškovė Claudia Gualtieri, Italijos teisėja, dirbo Komisijoje kaip DNE nuo 2004 m. sausio 1 d. iki 2005 m. gruodžio 31 d.

7 Iš Italijos Respublikos nuolatinės atstovybės Europos Sąjungoje gavusi delegavimo dokumentus Komisija nusiuntė nuolatinei atstovybei laišką, kurį ši gavo 2003 m. lapkričio 11 d., informuodama, kad ieškovei bus taikomos [DNE sprendimo] nuostatos ir todėl ji gaus 107,10 EUR dienpinigius bei šio sprendimo 17 straipsnyje numatytomis sąlygomis – 321,30 EUR mėnesinę išmoką.

8 Keletą dienų po to, kai ieškovė pradėjo eiti pareigas kaip DNE, Personalo ir administracijos generalinis direktoratas 2004 m. sausio 9 d. laišku informavo Italijos Respublikos nuolatinę atstovybę, kad ieškovė gaus tik 26,78 EUR, o ne anksčiau minėto 107,10 EUR dydžio dienpinigius, nes tuo metu jos sutuoktinio gyvenamoji vieta DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies prasme buvo Briuselyje.

9 Nuo 2005 m. vasario 2 d. ieškovė su savo sutuoktiniu gyveno skyrium ir persikėlė gyventi kitu adresu Briuselyje. <...> 2005 m. liepos 4 d. Briuselio pirmosios instancijos teismui pateiktas sutuoktinių ištuokos aktas, pagal Belgijos teisę parengtas bendru sutarimu, dėl kurio 2006 m. sausio 13 d. priimtas teismo sprendimas.

10 2005 m. liepos 6 d. pateiktu prašymu ieškovė, remdamasi savo ir sutuoktinio separacija, paprašė Komisijos mokėti 107,10 EUR dydžio dienpinigius ir mėnesinę išmoką, kuri, kaip manė, jai priklausė bent jau už laikotarpį nuo 2005 m. vasario 2 d.

11 2005 m. rugsėjo 5 d. Komisija atmetė šį prašymą remdamasi nustatyta aplinkybe, jog tuo metu, kai ieškovė pateikė prašymą dėl delegavimo, jos gyvenamoji vieta DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punkto prasme buvo Briuselyje.

12 2005 m. spalio 17 d. ieškovė pateikė skundą pagal DNE sprendimo su pakeitimais, padarytais 2005 m. kovo 22 d. [Komisijos] sprendimu C (2005) 872, 27 straipsnį.

13 2006 m. sausio 30 d. sprendimu Komisija pripažino šį skundą pateiktu pagal Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį, tačiau jį atmetė,

visų pirma remdamasi aplinkybe, jog „nustačius, kad Komisijos prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu suinteresuotojo įdarbinimo vieta buvo jo gyvenamojoje vietoje, šio nustatymo nereikia peržiūrėti dėl to, kad gali būti pasikeitusios [suinteresuotojo] asmeninės aplinkybės. <...>“

III — Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

8 Dokumentu, kurį Tarnautojų teismo kanceliarija gavo 2006 m. balandžio 30 d., ieškovė pateikė ieškinį, kuriuo prašo patenkinti šio sprendimo 1 punkte nurodytus reikalavimus.

9 2006 m. spalio 9 d. nutartimi Tarnautojų teismas (pirmoji kolegija) nusprendė, kad ieškovė, veikdama kaip DNE, nėra Europos Bendrijų tarnautoja EB 236 straipsnio prasme. Taigi jis pripažino neturįs *ratione personae* jurisdikcijos spręsti šį ginčą ir, pritaikęs Teisingumo Teismo statuto I priedo 8 straipsnio 2 dalį, perdavė bylą Pirmosios instancijos teismui.

10 Pirmosios instancijos teismas, pažymėjęs, kad, kaip nurodė Komisija, ieškinys yra priimtinas tik tiek, kiek juo prašoma panaikinti 2006 m. sausio 30 d. sprendimą ir kiek jis sietinas su atsisakymu išmokėti visus dienpinigius DNE sprendimo 17 straipsnio prasme už laikotarpį nuo 2005 m. rugpjūčio 17 d. iki gruodžio 31 d. (arba nuo 2005 m. gegužės 6 d. iki gruodžio 31 d.), nusprendė, jog siekiant koncentruoti procesą, tikslinga iš pradžių išnagrinėti su bylos esme susijusius klausimus ir atmesti ieškinį iš esmės, nes taip nereikėtų nagrinėti jo priimtinumo klausimo.

11 Pirmosios instancijos teismas iš pradžių atmetė pirmąjį ieškovės pagrindą, susijusį su vienodo vertinimo principo pažeidimu taikant DNE sprendimą.

12 Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 29 punkte atsakydamas į ieškovės argumentą, kad Komisija, po ieškovės ir jos sutuoktinio separacijos atsisakiusi jai mokėti visą DNE sprendimo 17 straipsnyje numatytų dienpinigių sumą tuo pagrindu, kad prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu ji buvo susituokusi su Briuselyje gyvenančiu asmeniu, pažeidė EB 141 straipsnį, nurodė, kad DNE sprendime nedaroma jokio skirtumo tarp vyriškos ir moteriškos lyčių, o jo taikymas neturėtų lemti kokios nors diskriminacijos dėl lyties.

13 Skundžiamo sprendimo 30 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog, maža to, nagrinėjamos išmokos bet kuriuo atveju nėra atlyginimas, kaip tai, beje, pati ieškovė pripažino teismo posėdyje.

14 Skundžiamo sprendimo 31 punkte Pirmosios instancijos teismas atmetė ieškovės argumentą dėl vienodo vertinimo neatsižvelgiant į santuokinį statusą principo pažeidimo nuspręsdamas, kad „DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punkte numatytas mechanizmas taikomas vieną kartą visoms ir visiems DNE, nesvarbu, ar jie susituokę, ar ne“ ir kad „Komisija pagrįstai nusprendė, jog prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu ieškovė nebuvo diskriminuojama nesusituokusio DNE atžvilgiu, nes jos, susituokusios moters, santuokinis teisinis statusas skyrėsi nuo nesusituokusio asmens statuso“. Pirmosios instancijos teismas, priminęs „nusistovėjusią Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismo praktiką, iš kurios matyti, jog santuoka iš principo nėra panaši į konkubinatą ar kitas faktines situacijas, nes jos esminis požymis yra specifinių teisinių pareigų, skirtingų nei atsirandančių dėl bet kokio kito statuso, sukūrimas“, pabrėžė: „iš bylos medžiagos matyti, jog ieškovė buvo susituokusi visą delegavimo laikotarpį, nes jos ištuoka patvirtinta tik 2006 m. sausį“.

15 Paskui Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo antrąjį ieškovės pagrindą dėl DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punkto neteisėtumo, pateiktą remiantis EB 241 straipsniu. Šį pagrindą jis atmetė skundžiamo sprendimo 36 ir 37 punktuose nurodęs, kad raštu ieškovė jį apibūdino labai abstrakčiai, nenurodydama, kas būtent sudaro nurodytą lygybės principo pažeidimą, ir žodžiu nepaaiškino teismo posėdyje, nors Pirmosios teismas to prašė.

16 Galiausiai Pirmosios instancijos teismas atmetė ieškovės trečiąjį pagrindą, grindžiamą tuo, kad Komisija pažeidė teisėtų lūkesčių principą, skundžiamo sprendimo 42 ir 43 punktuose nurodęs, kad informacija, kurią Komisija perdavė ieškovei per Italijos Respublikos nuolatinę atstovybę, prieštaravo pačioms DNE sprendimo nuostatoms ir neatitiko ieškovės, t. y. prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu su delegavimo vietoje gyvenančiu asmeniu susituokusios moters, statuso. Pirmosios instancijos teismas priminė, kad DNE sprendimas buvo pridėtas prie ieškovei siunčiamų laiškų, be to, nusprendė, kad ieškovė, būdama praktikuojanti teisėja, pati galėjo įvertinti šios padėties teisinį ir faktinį kontekstą.

IV — Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme

17 Apeliaciniu skundu apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą visiškai arba iš dalies,

— patenkinti pirmojoje ir apeliacinėje instancijoje pateiktus prašymus ir reikalavimus visiškai arba iš dalies,

— subsidiariai – grąžinti bylą Bendrajam teismui, kad šis priimtų sprendimą dėl esmės,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi abejose instancijose išlaidas ir – subsidiariai – kompensuoti visas su proceso pirmojoje instancijoje susijusias išlaidas.

18 Komisija Teisingumo Teismo prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

V — Dėl apeliacinio skundo

A — *Dėl apeliacinio skundo dalies, kuria prašoma panaikinti skundžiamą sprendimą*

19 Grįsdama savo reikalavimą apeliantė nurodo du pagrindus, susijusius su Pirmosios instancijos teismo padarytomis teisės klaidomis ir motyvavimo trūkumais, dėl kurių buvo pažeistas lygybės darbo santykiuose principas ir nepakankamai motyvuotai atmestas DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punkto neteisėtumu grindžiamas pagrindas.

20 Laišku, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2009 m. spalio 12 d., apeliantė pateikė prašymą pagal Procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalį ir 118 straipsnį leisti pateikti naują pagrindą.

1. Dėl prašymo leisti pateikti naują pagrindą

a) Šalių argumentai

21 Apeliantė nurodo, kad po to, kai ji pateikė apeliacinį skundą, Komisija priėmė 2008 m. lapkričio 12 d. Sprendimą C (2008) 6866, galutinis dėl į Komisijos tarnybas deleguotiems ir šiose tarnybose apmokomiems nacionaliniams ekspertams taikomų taisyklių (toliau – 2008 m. DNE sprendimas).

22 Šiame naujame sprendime yra papildomų įrodymų, patvirtinančių apeliaciniame skunde nurodytą tezę, kad tarp DNE ir Komisijos susiformuoja darbo santykiai, kuriems būdingas pavaldumas, o tokioje situacijoje DNE gaunamos išmokos pagal savo pobūdį yra atlyginimas. Be to, 2008 m. DNE sprendime nebėra nuostatos, pagal kurią dienpinigiai sumažinami tuo atveju, kai prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu delegavimo vieta sutampa su pagrindine DNE sutuoktinio ar DNE išlaikomo vaiko gyvenamąja vieta.

23 Komisija, kuriai pagal Procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą buvo pasiūlyta atsakyti į šį pagrindą, mano, kad prašymas leisti pateikti naują pagrindą yra nepriimtinas ir kad Teisingumo Teismas gali įvertinti apeliacinį skundą tik pirmojoje instancijoje teismo nagrinėtos faktinės ir teisinės situacijos atžvilgiu. Be to, jei apeliantė mano, kad 2008 m. priimtas DNE sprendimas yra svarbus vertinant jos padėtį pirmojoje instancijoje, ji turėjo pateikti tos instancijos teismui prašymą dėl sprendimo peržiūrėjimo pagal Teisingumo Teismo statuto 44 straipsnį bei Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 125 ir 126 straipsnius.

24 Komisija subsidiariai nurodo, jog Procedūros reglamento 42 straipsnis turėtų būti aiškinamas kaip numatantis implicitinę sąlygą, kad nurodyta aplinkybė yra svarbi. Tačiau 2008 m. DNE sprendimas niekaip negali paveikti padėties, susidariusios galiojant 2002 m. priimtam DNE sprendimui. Be to, apeliantės argumento nebūtų galima taikyti faktinėms aplinkybėms, nes 2008 m. DNE sprendime išlaikoma visiška atskirtis tarp DNE ir Bendrijos pareigūnų bei tarnautojų.

b) Teisingumo Teismo vertinimas

25 Teisingumo Teismo procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, kuri apeliaciniam procesui taikoma pagal šio reglamento 118 straipsnį, numatyta, kad vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui.

26 Nagrinėjamu atveju vykstant procesui Teisingumo Teisme atsiradęs pagrindas, siejamas su 2008 m. DNE sprendimo priėmimu, bet kuriuo atveju nėra svarbus, nes Bendrijos akto teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į teisines ir faktines aplinkybes, buvusias šio akto priėmimo metu (žr. 1979 m. vasario 7 d. Sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, 15/76 ir 16/76, Rink. p. 321, 7 punktą; 2001 m. gegužės 17 d. Sprendimo *IECC prieš Komisiją*, C-449/98 P, Rink. p. I-3875, 87 punktą ir 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Centeno Mediavilla ir kt. prieš Komisiją*, C-443/07 P, Rink. p. I-10945, 111 punktą).

27 2008 m. DNE sprendimas, įsigaliojęs tik 2009 m. sausio 1 d., nėra apeliantės delegavimo laikotarpiu taikomas teisės aktas. Todėl šis sprendimas nėra svarbus nagrinėjant apeliacinį skundą, pateiktą dėl skundžiamo sprendimo, kuriuo Pirmosios instancijos teismas įvertino su šiuo delegavimu susijusių Komisijos sprendimų teisėtumą.

2. Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su lygybės principo nesilaikymu

28 Pirmasis apeliantės pagrindas sudarytas iš keturių dalių.

a) Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies

i) Šalių argumentai

29 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė motyvavimo pareigą, nes neaptarė iškelto DNE teisinio statuso klausimo.

30 Be to, apeliantė tvirtina, kad pavaldumas darbo santykiuose tarp Komisijos ir DNE neturėtų kelti abejonių, nes DNE ryšys su siunčiančiąja administracija turėtų būti laikomas sustabdytu delegavimo laikotarpiu. DNE visiškai integruojamas į Komisijos organizaciją ir vykdo pareigas tik jai.

31 Komisija teigia, kad pirmojo pagrindo pirma dalis yra nepriimtina. Pirma, apeliantės teiginiu, kad ji turėjo būti prilyginta Komisijos tarnautojai, neišvengiamai kvestionuojamas viso DNE sprendimo ir jo nuostatų, pagal kurias DNE išlieka susietas su deleguojančiu darbdaviu, teisėtumas. Tačiau šios nuostatos nebuvo ginčytos pirmojoje instancijoje. Antra, pirmojoje instancijoje nebuvo prašyta teisiškai įvertinti DNE teisinio statuso Komisijos atžvilgiu.

32 Subsidiariai Komisija nurodo, kad pirmojo pagrindo pirma dalis nesvarbi bylai, nes siekiant nustatyti, ar DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punktu arba šio straipsnio taikymo būdu buvo pažeistas EB 141 straipsnis arba bendrasis nediskriminavimo principas, nebūtina žinoti, ar DNE yra Komisijos tarnautojas.

ii) Teisingumo Teismo vertinimas

33 Dėl pirmo Komisijos nurodyto nepriimtinumo argumento reikia konstatuoti, kad pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantei kelia abejonių Pirmosios instancijos teismo motyvavimo klaida, padaryta neatsakius į jos iškeltus su DNE teisiniu statusu susijusius argumentus, o ne DNE sprendimo teisėtumas. Todėl šį nepriimtinumo argumentą reikia atmesti.

34 Dėl Komisijos nurodyto antro šio pagrindo nepriimtinumo argumento, kad pirmojoje instancijoje nebuvo prašyta įvertinti teisinio DNE statuso, reikia pažymėti, jog iš Pirmosios instancijos teismui apeliantės pateikto dubliko matyti, kad jam buvo pateikti su DNE teisiniu statusu susiję argumentai.

35 Neabejotina, pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui.

36 Tačiau reikia konstatuoti, kad nors su DNE teisiniu statusu susijusius argumentus apeliantė nurodė tik dubliko stadijoje, tai buvo padaryta atsakant į Komisijos atsiliepimo

į ieškinį teiginį, kad išmokos negali būti laikomos atlyginimu, nes Komisija nėra DNE darbdavys. Kitais žodžiais tariant, taip apeliantė tik įrodinėjo, kad darbo santykiams tarp šalių būdingas tarpusavio pavaldumas ir dėl to DNE gaunamos išmokos turėtų būti laikomos atlyginimu EB 141 straipsnio prasme.

37 Taigi, argumentai apie DNE teisinį statusą gali būti laikomi jos pirmojoje instancijoje iškelto pagrindo, grindžiamo lygybės principo pažeidimu taikant DNE sprendimą, plėtojimas. Iš teismo praktikos matyti, kad pagrindas, kuris yra anksčiau teismui pateiktame ieškinyje tiesiogiai arba numanomai nurodyto pagrindo plėtojimas, turi būti laikomas priimtinu (1983 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Verros prieš Parlamentą*, 306/81, Rink. p. 1755, 9 punktas; 2007 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Alcon prieš VRDT*, C-412/05 P, Rink. p. I-3569, 38–40 punktai ir 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Campoli prieš Komisiją*, C-71/07 P, Rink. p. I-5887, 63 punktas).

38 Todėl Komisija neturėtų tvirtinti, kad DNE profesinio statuso Komisijos atžvilgiu teisinio įvertinimo klausimas nebuvo iškeltas pirmojoje instancijoje. Taigi, reikia atmesti ir jos antrą nepriimtinumo argumentą.

39 Kalbant apie esmę, reikia priminti, kad klausimas, ar pirmąja instancija bylą išnagrinėjusio teismo sprendimo motyvai yra prieštaringi arba nepakankami, yra teisės klausimas, kuris, kaip toks, gali būti keliamas apeliaciniame skunde (žr. 2007 m. sausio 11 d. Sprendimo *Technische Glaswerke Ilmenau prieš Komisiją*, C-404/04 P, 90 punktą ir 2008 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *FIAMM ir FIAMM Technologies prieš Tarybą ir Komisiją*, C-120/06 P ir C-121/06 P, Rink. p. I-6513, 90 punktą).

40 Apeliacine tvarka Teisingumo Teismo vykdoma kontrole visų pirma siekiama patikrinti, ar, vertinant teisės požiūriu, pirmąja instancija bylą išnagrinėjęs teismas atsakė į visus ieškovo argumentus (šiuo klausimu žr. 1998 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją*, C-185/95 P, Rink. p. I-8417, 128 punktą; 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *British Sugar prieš Komisiją*, C-359/01 P, Rink. p. I-4933, 47 punktą ir 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 244 punktą).

41 Tačiau pirmąja instancija bylą išnagrinėjusio teismo pareiga motyvuoti savo sprendimus, kaip Teisingumo Teismas ne kartą nusprendė, neturėtų būti aiškinama taip, kad jis privalo detaliai atsakyti į kiekvieną ieškovo nurodytą argumentą, ypač jei argumentas nėra pakankamai aiškus bei tikslus (žr. 2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly prieš Komisiją*, C-274/99 P, Rink. p. I-1611, 121 punktą; 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Belgique prieš Komisiją*, C-197/99 P, Rink. p. I-8461, 81 punktą; minėto Sprendimo *Technische Glaswerke Ilmenau prieš Komisiją* 90 punktą ir minėto Sprendimo *FIAMM ir FIAMM Technologies prieš Tarybą ir Komisiją* 91 punktą).

42 Nagrinėjamu atveju, kaip nurodyta šio sprendimo 37 punkte, su DNE teisiniu statusu susiję argumentai buvo pateikti kartu su EB 141 straipsnyje įtvirtinto lygybės principo pažeidimu grindžiamu pagrindu.

43 Tačiau neginčijama, kad skundžiamo sprendimo 29 punkte pirmąja instancija bylą išnagrinėjęs teismas atsakė į EB 141 straipsnio pažeidimu grindžiamą argumentą nuspręsdamas, kad DNE sprendime nedaroma jokio skirtumo tarp vyriškos ir moteriškos lyčių, o jo taikymas neturėtų lemti kokios nors diskriminacijos dėl lyties.

44 Šiomis aplinkybėmis su DNE statusu susijęs klausimas, taigi ir galimybė kvalifikuoti DNE gautas išmokas kaip atlyginimą, nebėra lemiami.

45 Be to, pirmąja instancija bylą išnagrinėjusio teismo argumentas, nurodytas skundžiamo sprendimo 30 punkte, jog, maža to, nagrinėjamos išmokos bet kuriuo atveju nėra atlyginimas, yra perteklinis.

46 Todėl pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

b) Dėl pirmojo pagrindo antros dalies

i) Šalių argumentai

47 Pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantė nurodo, kad pirmąja instancija bylą išnagrinėjęs teismas pažeidė motyvavimo pareigą ir padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 30 punkte nurodydamas, kad „maža to, nagrinėjamos išmokos bet kuriuo atveju nėra atlyginimas, kaip tai, beje, pati apeliantė pripažino teismo posėdyje“.

48 Pirma, apeliantės pozicija buvo ne tokia kategoriška ir ji nurodė, jog nors Sprendimo C (2006) 2033 17 straipsnio 9 dalyje numatyta, kad išmokos negali būti laikomos atlyginimu, negalima paneigti, kad joms būdinga bent dalis atlyginimo savybių.

49 Antra, pirmąja instancija bylą išnagrinėjęs teismas pripažino, kad išmokos neturi atlyginimo savybių, nepateikdamas išsamesnės analizės ir neatsižvelgęs į kitas teisės

nuostatas, visų pirma EB 141 straipsnio 2 dalį, Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų 63 straipsnio 3 dalį arba Kitų Europos Bendrijų tarnautojų įdarbinimo sąlygų 19 straipsnį.

50 Komisija pirmiausia nurodo, kad klausimas dėl apeliantės per teismo posėdį pateiktų teiginių yra fakto klausimas, kuris apeliaciniame skunde gali būti keliamas tik pagrindžiant faktų iškraipymą. Kadangi toks pagrindas nebuvo nei iškeltas, nei įrodytas, jam negalima prilyginti argumento dėl neišsamiai skundžiamame sprendime perteiktų teiginių.

51 Antra, apeliacinio skundo 77 punkte apeliantė aiškiai pripažino skundžiamo sprendimo 30 punkte minimą aplinkybę, kad teismo posėdyje ji pati pritarė tam, jog nagrinėjamos išmokos nėra atlyginimas. Šiuo klausimu apeliantės pateikti argumentai patvirtina, kad ji neteikė didelės reikšmės teiginiams, kuriuos pareiškė pirmąja instancija bylą išnagrinėjusiame teisme, ir šias pastabas pateikė tik kaip paprasčiausią hipotezę.

ii) Teisingumo Teismo vertinimas

52 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką pagrindai, nukreipti prieš pirmąja instancija bylą išnagrinėjusio teismo sprendimo perteklinius motyvus, negali lemti šio sprendimo panaikinimo ir todėl yra nesvarbūs (minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 148 punktas bei 2006 m. vasario 23 d. Nutarties *Piau prieš Komisiją*, C-171/05 P, 86 punktas ir 2007 m. kovo 9 d. Nutarties *Schneider Electric prieš Komisiją*, C-188/06 P, 64 punktas).

53 Šio sprendimo 45 punkte minėta, kad apeliantės skundžiamas pirmąja instancija bylą išnagrinėjusio teismo argumentas, nurodytas skundžiamo sprendimo 30 punkte, yra perteklinis to paties sprendimo 29 punkto išvados atžvilgiu. Tai patvirtina ir to sprendimo 30 punkto pradžioje pavartoti žodžiai „maža to“.

54 Taigi pirmojo pagrindo antra dalis atrodo nukreipta prieš perteklinį skundžiamo sprendimo motyvą ir dėl to, net jei būtų pagrįsta, negalėtų būti šio sprendimo panaikinimo pagrindas.

55 Todėl pirmojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nesvarbią.

c) Dėl pirmojo pagrindo trečios dalies

i) Šalių argumentai

56 Pirmojo pagrindo trečioje dalyje apeliantė nurodo, pirma, kad pirmąja instancija bylą išnagrinėjęs teismas nagrinėjo, ar egzistuoja diskriminacija dėl lyties, nepaisant to, kad ji tokios diskriminacijos nebuvo nurodžiusi. Ji ketino parodyti, primindama galiojančių normų visumą, kad egzistuoja bendrasis Bendrijos teisės principas, pagal kurį už identiškas darbo apimtis turi būti mokami identiški atlyginimai.

57 Antra, pirmąja instancija bylą išnagrinėjusio teismo pasirinktas aiškinimas lems santuoką sudariusių asmenų diskriminaciją, nes juo atsižvelgiama tik į šeimos santykius teisiškai įregistravusių, o ne į faktiškai bendrai gyvenančių asmenų, kad ir kokia stabili jų sąjunga būtų laiko atžvilgiu, padėtį.

58 Tačiau sutuoktinio statuso nepakanka pateisinti skirtingą vertinimą. Priešingai, reikėtų atsižvelgti į faktinę kiekvienos poros padėtį, kuri nepriklausytų nuo to, ar pora susituokusi, ar bendrai gyvena faktiškai, nes abiem atvejais porą sudarantys asmenys vienas kitą remia materialiai bei lygiomis dalimis prisideda prie bendro gyvenimo išlaidų.

59 Antra, įvairiose valstybėse narėse stebima stiprėjanti tendencija teisės aktais prilyginti faktinę sąjungą santuokai. Todėl Teisingumo Teismo praktika, nepripažįstanti santuokos ir faktinės sąjungos lygybės, turėtų būti peržiūrėta, bent jau darbo santykių srityje, atsižvelgiant į Bendrijos teisės normas, be kita ko, Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų 1 straipsnio 1 dalies antros pastraipos ir Europos žmogaus teisių teismo praktiką, pagal kurią 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnyje numatyta šeimos gyvenimo apsauga pripažįstama ir faktinėms šeimoms.

60 Trečia, diskriminacinis atlyginimo diferencijavimo atsižvelgiant į santuokinį statusą pobūdis pasireikštų tuo, kad Komisija nesumažina išmokų tuo atveju, kai DNE sudaro santuoką su Briuselyje gyvenančiu asmeniu jau pradėjęs dirbti jos tarnyboje arba kai DNE sutuoktinis persikelia gyventi į Briuselį po DNE delegavimo.

61 Galiausiai, ketvirta, apeliantė bando parodyti Komisijos pozicijos, kurią ši gynė pirmąja instancija bylą išnagrinėjusiame teisme, nenuoseklumą, nes ši institucija nenurodė, jog DNE statusas yra vienintelis realus ir apibrėžtas kriterijus, į kurį galima atsižvelgti apskaičiuojant mokėtinų dienpinigių dydį, nes konkrečių situacijų, įskaitant faktinių sąjungų, vertinimas prieštarautų supaprastinimo principui, nors pati Komisija, prieštaraudama šiam supaprastinimo principui, taip pat tvirtino, kad apeliantė turėjo ginčyti kiekvieną mėnesinę išmoką.

62 Komisija teigia, kad, ieškovei nurodžius EB 141 straipsnį, pirmąja instancija bylą išnagrinėjęs teismas, išnagrinėjęs DNE sprendimą, padarė pagrįstą išvadą, jog nėra diskriminacijos dėl lyties.

63 Komisija teigia, kad argumentas dėl tariamo santuokos ir faktinių sąjungų ekvivalentiškumo pirmą kartą iškeltas tik apeliacinio skundo stadijoje ir todėl turėtų būti pripažintas nepriimtinu.

64 Be to, nors vienodo atlyginimo už ekvivalentišką darbą principo svarba neabejojama, šis principas nėra svarbus nagrinėjamu atveju ir skundžiamu sprendimu jis nebuvo pažeistas. Bet kuriuo atveju vienintelis santuokos ir faktinių sąjungų sutapatinimo išmokų pagal DNE sistemą skyrimo tikslais padarinys būtų DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punkte įtvirtintos prezumpcijos, kad su delegavimo vietoje gyvenančiu asmeniu susituokęs DNE patiria mažiau nepatogumų, taikymas taip pat ir faktinėse sąjungose gyvenantiems DNE ir dėl to – mažesnių išmokų jiems skyrimas.

65 Be to, aplinkybė, kad tam tikromis Bendrijos teisės nuostatomis teisiškai įregistruotos sąjungos aiškiai prilyginamos faktinėms sąjungoms, visiškai nesukuria bendros tokio prilyginimo pareigos, ypač tuo atveju, kai DNE sprendimo 17 straipsnyje numatytomis išmokomis siekiama tikslų, visų pirma šeimos gyvenimo apsaugos, kurių siekiama minėtose nuostatose įtvirtinant tokį prilyginimą.

66 Komisija nurodo, jog kai tam tikra tvarka pagrįsta konkrečiais ir tiksliais kriterijais, kurie taikomi objektyviai, ribinės situacijos gali būti toleruojamos, jeigu jas galima pateisinti svarbesniais tikslais, pavyzdžiui, racionaliu Bendrijos resursų naudojimu ir, kaip antai nagrinėjamu atveju, Komisijai tenkančios biurokratinės naštos, susijusios su nacionalinių institucijų laikinai deleguotais asmenimis, sumažinimu.

ii) Teisingumo Teismo vertinimas

67 Dėl argumento, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą išnagrinėjęs, ar egzistuoja diskriminacija dėl lyties, pakanka pastebėti, kad, kaip matyti iš apeliacinio skundo 22 punkto, apeliantė pirmojoje instancijoje aiškiai kėlė EB 141 straipsnio pažeidimo klausimą. Ši nuostata yra bendrojo lyčių lygybės principo specialioji formuluotė (žr. 2007 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Lindorfer prieš Tarybą*, C-227/04 P, Rink. p. I-6767, 50 punktą).

68 Taigi Pirmosios instancijos teismas pagrįstai išnagrinėjo, ar taikant DNE sprendimą nekyla diskriminacija dėl lyties.

69 Apeliantės argumentas, kad Pirmosios instancijos teismo pateiktas išaiškinimas sukuria teisiškai įregistruotos šeimos diskriminaciją faktinių sąjungų atžvilgiu, laikytinas priimtinu. Pirma, kaip matyti iš pirmojoje instancijoje pateikto ieškinio ir ypač jo 33 punkto, apeliantė iš tiesų kėlė klausimą dėl teisiškai įregistruotų sąjungų, kaip antai santuoka, ir faktinių sąjungų panašumo, o Pirmosios instancijos teismas į jį eksplicitiškai atsakė skundžiamo sprendimo 31 punkte.

70 Šiuo klausimu reikia priminti, kad vienodo vertinimo arba nediskriminacijos principu reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai, jeigu toks vertinimas nėra objektyviai pateisinamas (2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *IATA ir ELFAA*, C-344/04, Rink. p. I-403, 95 punktas; 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Eman ir Sevinger*, C-300/04, Rink. p. I-8055, 57 punktas ir minėto Sprendimo *Lindorfer prieš Tarybą* 63 punktas).

71 Skundžiamo sprendimo 31 punkte darydamas išvadą, jog apeliantė, kuri prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu buvo susituokusi, nėra diskriminuojama nesusituokusio DNE atžvilgiu, nes skiriasi jų santuokinis statusas, Pirmosios instancijos teismas implicitiškai patvirtino santuokinio statuso kriterijų kaip pagrįstą ir tinkamą nustatant gautinų dienpinigių dydį.

72 Reikia pabrėžti, kad sąlygų, kuriomis skiriamos išmokos DNE, nustatymas patenka į Komisijos turimos diskrecijos sritį. Be to, nediskriminavimo arba vienodo vertinimo principas būtų pažeistas tik tuo atveju, jei DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punktu asmenys būtų diferencijuojami neobjektyviai arba akivaizdžiai neadekvačiai atsižvelgiant į šios nuostatos tikslą.

73 Šiuo atveju išmoką Komisija moka, kaip ji pati nurodo, siekdama kompensuoti nepatogumus ir išlaidas, kuriuos DNE patiria dėl išvykimo iš savo gyvenamosios vietos. DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punktas grindžiamas prezumpcija, kad DNE patiria mažiau nepatogumų, jei prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu jo sutuoktinis gyvena delegavimo vietoje.

74 Apeliantė neginčija pačios šios prezumpcijos, tačiau mano, kad santuokinis statusas nėra vienintelis svarbus ir tinkamas kriterijus, į kurį tokiais atvejais gali būti atsižvelgta, o kohabitacija faktinės sąjungos nariams galėtų lemti tokią pačią situaciją kaip ir susituokusioms poroms.

75 Tačiau reikia pažymėti, kad nors tam tikrais aspektais faktinės sąjungos ir teisiškai įregistruotos sąjungos, kaip antai santuoka, gali turėti panašumų, jie nebūtinai lemia šių dviejų tipų sąjungų sutapatinimą.

76 Tokiomis aplinkybėmis rėmimasis santuokiniu teisiniu statusu neatrodo nei neobjektyvus, nei akivaizdžiai neadekvatus siekiant sumažinti išmokas, mokamas DNE, atsidūrusiems situacijose, kai galima preziumuoti, jog dėl turimo santuokinio statuso jie patiria mažiau išlaidų ir nepatogumų.

77 Taip pat svarbu pažymėti, kad apeliantė nei Pirmosios instancijos teisme, nei Teisingumo Teisme netvirtino, jog būtų skirtingai vertinami susituokę asmenys ir kartu gyvenantys savo partnerystę įregistravę asmenys, bei neminėjo tokiais atvejais Komisijos taikomos praktikos.

78 Darytina išvada, kad Pirmosios instancijos teismas nepatvirtino susituokusių asmenų diskriminacijos faktinėje sąjungoje gyvenančių nesusituokusių asmenų atžvilgiu, kai patvirtino santuokinio statuso kriterijų ir skundžiamo sprendimo 31 punkte nusprendė, kad prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu apeliantė nebuvo diskriminuojama nesusituokusio DNE atžvilgiu, nes jos, susituokusios moters, teisinis statusas skyrėsi nuo nesusituokusio asmens statuso.

79 Todėl šį apeliantės argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

80 Šios išvados negali paneigti apeliantės nurodytos įvairios situacijos, kai vėliau, pasikeitus DNE situacijai, išmoka nemažinama.

81 Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad nors dėl bendro ir abstraktaus pobūdžio reglamentavimo ribinėse situacijose kartais kyla nepatogumų, teisės aktų leidėjo negalima kritikuoti už tai, kad šis nusprendė suskirstyti situacijas į kategorijas, jeigu šis skirstymas iš esmės nėra diskriminuojantis siekiamo tikslo atžvilgiu (1980 m. spalio 16 d. Sprendimo *Hochstrass prieš Teisingumo Teismą*, 147/79, Rink. p. 3005, 14 punktas). Tokia pati išvada *a fortiori* taikytina ir tais atvejais, kai atsidūrusieji ribinėse situacijose kartais gauna naudos.

82 Šiuo atžvilgiu apeliantės paminėti Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatai ir Europos žmogaus teisių teismo praktika nėra svarbūs bylai.

83 Pirma, Teisingumo Teismas jau minėjo, kad DNE, kuriuos Komisija retkarčiais pasitelkia, nepatenka į Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų taikymo sritį (taip pat žr. 2008 m. sausio 24 d. Sprendimo *Adam prieš Komisiją*, C-211/06 P, 52 punktą).

84 Antra, apeliantė nenurodė, kaip Pirmosios instancijos teismo išaiškinimas pažeidžia šeimos gyvenimo apsaugos principą, įtvirtintą Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje.

85 Galiausiai argumentai, kuriais apeliantė kritikuoja poziciją, kurią Komisija gynė Pirmosios instancijos teisme, yra nepriimtini. Pagal EB 225 straipsnį ir Teisingumo teismo statuto 58 straipsnio pirmą pastraipą apeliacinis skundas dėl pirmąja instancija bylą išnagrinėjusio teismo sprendimo gali būti paduodamas tik teisės klausimais ir turi būti pagrįstas šio teismo kompetencijos trūkumu, pirmojoje instancijoje padarytu procesiniu pažeidimu, neigiamai paveikusiu apelianto interesus, arba šio teismo padarytu Bendrijos teisės pažeidimu (žr. 2001 m. gegužės 10 d. Teisingumo Teismo nutarties *FNAB ir kt. prieš Tarybą*, C-345/00 P, Rink. p. I-3811, 28 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

86 Tačiau apeliantė, ginčydama poziciją, kurią Komisija gynė pirmojoje instancijoje, paprasčiausiai siekia, kad būtų peržiūrėtas Pirmosios instancijos teismui pateiktas ieškinys, o tai nepriklauso Teisingumo Teismo jurisdikcijai (žr., be kita ko, 2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją*, C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 35 punktą).

87 Todėl pirmojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nepriimtiną.

d) Dėl pirmojo pagrindo ketvirtos dalies

i) Šalių argumentai

88 Subsidiariai pateiktoje pirmojo pagrindo ketvirtoje dalyje apeliantė kritikuoja Pirmosios instancijos teismą už tai, kad skundžiamo sprendimo 31 punkte šis tik nurodė, jog, kaip matyti iš bylos medžiagos, apeliantė liko susituokusi visą savo delegavimo laikotarpį, nors buvo paprašiusi mokėti jai visą išmoką nuo 2005 m. vasario 2 d., t. y. faktinės separacijos datos arba bent jau nuo 2005 m. liepos 4 d., t. y. ištuokos akto pateikimo teismui dienos. Skundžiamo sprendimo motyvai yra su trūkumais, nes iš jų nėra aiški loginė ir teisinė Pirmosios instancijos teismo minties seka.

89 Be to, taikytinos teisės nuostatos nepatvirtina būtinybės nustatant mokėtinų išmokų dydį atsižvelgti į tą DNE situaciją, kuri egzistavo prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu, ir nepaisyti galimų vėlesnių pokyčių.

90 Apeliantė tvirtina, kad Komisijos pozicija yra prieštaringa, nes siūlymas apeliantei ginčyti kiekvieną mėnesinę išmoką yra visiškai nenuoseklus kaip prieštaraujantis supaprastinimo principui. Be to, Komisijos atsisakymo nuolat tikrinti DNE padėtį pozicijos trapumą patvirtina jos pačios pripažinta aplinkybė, kad situacijos, kuomet reikėtų peržiūrėti priimtą sprendimą, būtų retos.

91 Komisija atsikerta, kad pirmojo pagrindo ketvirta dalis yra iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįsta.

92 Pirma, papildomai nereikia pateikti jokių motyvų dėl visiškai neginčijamos faktinės aplinkybės, kad apeliantės teisinė padėtis delegavimo laikotarpiu nepasikeitė, o tai bet kuriuo atveju tik patvirtina Pirmosios instancijos teismo argumentus, kad apeliantė negalėjo būti diskriminuojama nesusituokusio DNE atžvilgiu, nes ji buvo susituokusi, o susituokusios moters teisinis statusas skiriasi nuo nesusituokusio asmens statuso.

93 Antra, nurodydama nagrinėjamu atveju neegzistuojantį motyvavimo trūkumą apeliantė iš tiesų paprasčiausiai siekia, kad Teisingumo Teismas peržiūrėtų pirmojoje instancijoje jau buvusius iškeltus ir atmestus argumentus dėl būtinybės atsižvelgti į delegavimo laikotarpiu pasikeitusią asmeninę DNE padėtį.

94 Trečia, bet kuriuo atveju DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punktu reikalaujama patikrinti, ar įvykdyta sąlyga, su kuria siejamas išmokų sumažinimas, prašymo dėl delegavimo į Komisiją pateikimo momentu.

ii) Teisingumo Teismo vertinimas

95 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punktą nustatant DNE gyvenamąją vietą reikia atsižvelgti į vietą, kur DNE gyveno prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu.

96 Todėl apeliantės argumentas, kad Pirmosios instancijos teismo pozicija, jog DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punktas taikomas vieną kartą visiems DNE ir kad

prašymo dėl delegavimo pateikimo momentas yra gyvenamajai vietai nustatyti reikšmingas momentas, visiškai nepagrįsta DNE sprendimo tekstu, prieštarauja pačiam šio 20 straipsnio 3 dalies b punktui.

97 Antra, reikia atmesti ir pagrindus, susijusius su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė motyvavimo pareigą. Šis teismas pagrįstai konstatavo, kad visų DNE situacija vertinama vieną kartą prašymo dėl delegavimo pateikimo momentu, o teisiškai šio konstatavimo visiškai pakako atsakyti į apeliantės argumentą, kad visa išmoka jai turėjo būti mokama nuo faktinės separacijos momento arba nuo ištuokos akto pateikimo teismui momento. Taigi, šie apeliantės statuso pokyčiai negalėjo būti svarbūs.

98 Be to, Pirmosios instancijos teismo nurodymas, kad apeliantė liko susituokusi visą savo delegavimo laikotarpį, yra tik perteklinis. Kaip priminta šio sprendimo 52 punkte, pagrindai, nukreipti prieš Pirmosios instancijos teismo sprendimo perteklinius motyvus, negali lemti šio sprendimo panaikinimo ir todėl yra nesvarbūs.

99 Trečia, dėl apeliantės argumentų, kuriais ji siekia įrodyti Komisijos pozicijos nenuoseklumą, pakanka nurodyti, kad ji siekia paprasčiausio Pirmosios instancijos teismui teikto ieškinio peržiūrėjimo, o tai, vadovaujantis šio sprendimo 85 ir 86 punktuose priminta teismo praktika, nepriklauso apeliacine tvarka skundą nagrinėjančio Teisingumo Teismo jurisdikcijai.

100 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad pirmojo pagrindo ketvirtą dalį reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nepriimtiną.

3. Dėl antrojo pagrindo, susijusio su Pirmosios instancijos teismo teisės klaida atmetant DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punkto neteisėtumu grindžiamą pagrindą

a) Šalių argumentai

101 Apeliantė mano, kad Pirmosios instancijos teismas, atmetęs kaip nepriimtiną DNE sprendimo 20 straipsnio 3 dalies b punkto neteisėtumu grindžiamą pagrindą EB 241 straipsnio prasme, padarė motyvavimo klaidą, nes apeliantė detaliai ir suprantamai išdėstė savo prašymo faktinius ir teisinius motyvus. Pirmosios instancijos teismo posėdyje ji nurodė, kad neteisėtumu grindžiamas pagrindas yra dar vienas nevienodą vertinimą pagrindžiantis motyvas, papildantis jau išdėstytuosius. Iš to neva aiškiai matyti, kad EB 241 straipsnis nurodomas siekiant teismo sprendimo pateiktais klausimais, net jei ieškinys pareikštas pavėluotai.

102 Komisija nurodo, kad skundžiamo sprendimo 35–37 punktuose tinkamai nurodyti neteisėtumu grindžiamo pagrindo atmetimo motyvai.

b) Teisingumo Teismo vertinimas

103 Antrojo pagrindo pavadinime apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė motyvavimo pareigą, nes atmetė neteisėtumu grindžiamą pagrindą pagal EB 241 straipsnį. Tačiau iš apeliacinio skundo 123–125 punktų išplaukia, jog apeliantė iš tikrųjų ginčija šio atmetimo pagrįstumą. Apeliantė mano, kad jos ieškinys,

priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas, atitiko skundžiamo sprendimo 35 punkte nurodytas priimtinumo taisykles.

104 Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad pirmąja instancija bylą nagrinėjantis teismas turi atmesti kaip nepriimtinus jam pateikto ieškinio reikalavimus, kai iš paties ieškinio teksto nėra nuosekliai ir suprantamai aišku, kokios yra esminės teisinės ir faktinės aplinkybės, kuriomis pagrįsti šie reikalavimai, o tokių aplinkybių nenurodymas ieškinyje negali būti kompensuotas jas nurodant per teismo posėdį (žr. 2006 m. liepos 18 d. Sprendimo *Rossi prieš VRDT*, C-214/05 P, Rink. p. I-7057, 37 punktą).

105 Nagrinėjamu atveju skundžiamo sprendimo 36 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad raštu apeliantė neteisėtumu grindžiamą pagrindą apibūdino labai abstrakčiai, nenurodydama, kas būtent sudaro nurodytą lygybės principo pažeidimą.

106 Tačiau Teisingumo Teisme apeliantė nepateikė jokio argumento, parodančio, kad, priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas, jam pateiktame ieškinyje buvo nurodytos tikslios faktinės ir teisinės neteisėtumu grindžiamo pagrindo aplinkybės, nes teismo posėdyje nurodyta informacija, kad pirmojo pagrindo faktinės ir teisinės aplinkybės pagrindžia ir neteisėtumu grindžiamą pagrindą, šiuo atveju nėra svarbi, kaip tai matyti iš šio sprendimo 104 punkte primintos teismo praktikos.

107 Todėl Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos ir antrąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

B — *Dėl apeliacinio skundo dalies, kurioje prašoma priteisti bylinėjimosi išlaidas*

1. Šalių argumentai

108 Apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės ir motyvavimo klaidą priteisdamas iš jos sumokėti Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas. Pirma, DNE turėtų būti vertinamas kaip Komisijos darbuotojas, todėl Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalis nagrinėjamam atvejui nebuvo taikoma, ir, antra, nors šis klausimas buvo aiškiai iškeltas, Pirmosios instancijos teismas nenurodė priežasčių, dėl kurių teisinė DNE padėtis nėra tapati arba prilygintina pareigūnų arba tarnautojų padėčiai.

109 Be to, iškeltų klausimų naujumas ir sudėtingumas teisiniu požiūriu bei Komisijos ilgalaikis elgesys yra ypatingos aplinkybės, kuriomis remdamasis Pirmosios instancijos teismas turėjo taikyti savo procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą ir nurodyti Komisijai padengti savo patirtas bylinėjimosi išlaidas.

110 Komisija nurodo, jog apeliantė buvo DNE, kurios padėtis akivaizdžiai skyrėsi nuo Komisijos pareigūnų ar tarnautojų padėties, todėl ginčui buvo taikomas EB 230 straipsnis ir netaikomos nuostatos dėl bylinėjimosi išlaidų su Komisijos pareigūnais ar tarnautojais susijusiose bylose. Be to, šiame ginče nebuvo atskleista jokių ypatingų aplinkybių, dėl kurių Pirmosios instancijos teismas turėtų paskirstyti išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai iš jų padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

111 Reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo statuto 51 straipsnio antrą pastraipą „apeliacinis skundas negali būti paduotas vien dėl teismo išlaidų dydžio arba šalies, kuriai buvo priteista jas atlyginti“. Be to, vadovaujantis nusistovėjusia teismo praktika, tuo atveju, kai atmesti visi kiti apeliacinio skundo pagrindai, reikia taikyti minėtą nuostatą ir atmesti reikalavimus dėl tariamo pirmąja instancija bylą išnagrinėjusio teismo sprendimo dėl bylinėjimosi išlaidų neteisėtumo kaip nepriimtinus (žr. 1995 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Henrichs prieš Komisiją*, C-396/93 P, Rink. p. I-2611, 65 ir 66 punktus; 2001 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija ir Prancūzija prieš TF1*, C-302/99 P ir C-308/99 P, Rink. p. I-5603, 31 punktą ir 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimo *Tralli prieš ECB*, C-301/02 P, Rink. p. I-4071, 88 punktą).

112 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, kad atmetus visus kitus pateikto apeliacinio skundo pagrindus, paskutinį jo pagrindą dėl bylinėjimosi išlaidų paskirstymo reikia pripažinti nepriimtinu.

VI — Dėl bylinėjimosi išlaidų

113 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį ir 118 straipsnį, taikomą apeliaciniam procesui, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš C. Gualtieri ir ši pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš C. Gualtieri bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.